

gjøre sig gjældende ved Affattelsen af den Deel af Udvalgets Betænkning, hvori jeg har Deel, at jeg vil finde mig opfordret til kun at holde mig til Hovedpunkterne, hvoraf altsaa følger, at jeg tør vente, at man ikke under disse Forhandlinger vil paa mig anvende Sætningen, at den, der tier, samtykker.

Indenrigsministeren: I Genhold til den sidste Pitring af den sidste ærede Taler finder jeg mig opfordret til, skøndt jeg forøvrigt ikke skal gaae ind paa at udvikle min personlige Mening i denne Sag, at udtale, at man gjerne kan være enig i Hovedsagen uden derfor netop at være enig i at den bedst fremmes ved den Fremgangsmaade, som foreligger i dette Lovforslag. Med største Agtelse baade for den oprindelige Forslagsstillers og Ordførers Virksomhed, maa jeg erindre, at det vil være Thinget bekendt, at jeg i Henseende til Udførelsen er af en anden Anskuelse, og jeg vil derfor forvare mig imod den Tanke, som man ellers kunde udlede af min Taushed, at jeg har opgivet den afvigende Anskuelse om Udførelsen, hvorfør jeg tidligere har erklæret mig. Det er forøvrigt Noget, som jo ikke i dette Dieblik ligger for, men som jeg blot har anført, for at man ikke skulde troe, at jeg, som sagt, havde opgivet min tidligere Anskuelse om denne Sags Udførelse.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig nogle faa Bemærkninger ved de Paragrapher, der for Dieblikket foreligge til Behandling og der ved ogsaa imødegaae min ærede Sidemands (Mouriers) Bemærkninger til § 1. § 1 er, som det ærede Thing vil have bemærket, aldeles overeensstemmende med det oprindelige Udkast. Det er antaget, at der burde forløbe en passende Tid, i hvilken disse Selveiergaarde kunne antages at være komne paa faste Hænder, før end fuldkommen Frihed blev indført; men deri er dog vistnok ingen Strid med Forordningens Princip, at affkaffe Fæsteforholdet, som min ærede Sidemand har meent; her er kun Tale om, og her kan kun være Tale om, at den Fæstetvang skal vedblive, som Placaten af 7de Juni 1806 omtaler, men ingenlunde den Fæstetvang, som finder Sted med Hensyn til Fæstegodsset; det vil jo være det aldeles sædvanlige og Naturlige, at den, der

har kjøbt en enkelt Fæstegaard, som derved er bleven Selveiergaard, driver den selv, og der bliver da efter Placaten af 7de Juni 1806 ikke Tale om nogen Nødvendighed af at bortfæste den; det er i Almindelighed kun i ganske enkelte Tilfælde, hvor Eieren er forhindret fra selv at bruge Gaarden, at der vil være nogen Nødvendighed for ham dertil, og da vil det rigtignok være Meningen af Paragraphen, at selv om det er i det 19de Aar, skal han bortfæste den paa Livstid. Men der vil dog i sige Tilfælde ved selve Placaten af 7de Juni 1806 være aabnet Udgang til at faae Dispensation, naar Omstændighederne tale derfor; og saavidt mig bekendt gives disse Bevillinger uden stor Vanskelighed, naar der blot er nogenlunde rimelig Anledning dertil. Med Hensyn til den Termin, der er sat, da er det ingenlunde undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, og det har flere Gange været under Forhandling i samme, at der syntes at være en Strid mellem denne Tidsbestemmelse af 20 Aar og den af 10 Aar, der er optaget i Lovudkastet om Udslytninger og Sammenlægninger. Der vare derhos flere i Udvalget, der meente, at ogsaa uden Hensyn til denne Uovereensstemmelse, burde her kun sættes 10 Aar. Da imidlertid Lovudkastet om Jordeiendommens Udslytning og Sammenlægning ikke endnu var bleven Lov, og, da det meget vel kunde tænkes, at den i det omhandlede Punkt blev forandret, især da denne Termin af 10 Aar er noget Ryt, som ikke fandtes i Regjeringens Forslag, saa kom Udvalget til det Resultat, at man foreløbig helst skulde lade de 20 Aar staae. Jeg maa tilstaae, at jeg ogsaa for mit Vedkommende er tilbøielig til at troe, at disse to Bestemmelser, 20 Aar i den ene Lov og 10 Aar i den anden, ikke ville kunne harmonere, men der var dog forskellige Meninger herom i Udvalget. — Især maa jeg dog gjentage ved denne Paragraph, at, hvis den medførte, at enhver saadan Gaard bestandig skulde bortfæstes i den angivne Tid, saa vilde dette være stridende mod Lovens Princip, men det vil, som anført, kun være i Undtagelsestilfælde, at de ville være at bortfæste. Det, som Bestemmelsen sigter til at forhindre, er, at en Mand skulde kjøbe mange Selveiergaarde i Dvergangs-